

Getekend

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl

lezenvooriedereen.be

Getekend is het derde deel in de reeks *Het talent van ...*, een hartverwarmende serie voor jongeren van 10-13 jaar, geschreven in makkelijke taal (onder 1F/AVI midden 7).

Tekst: Annemarie van den Brink

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Illustraties: Jitske Wadman

Coverbeeld: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2020 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-255-6

NUR 286

GETEKEND

Annemarie van den Brink

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

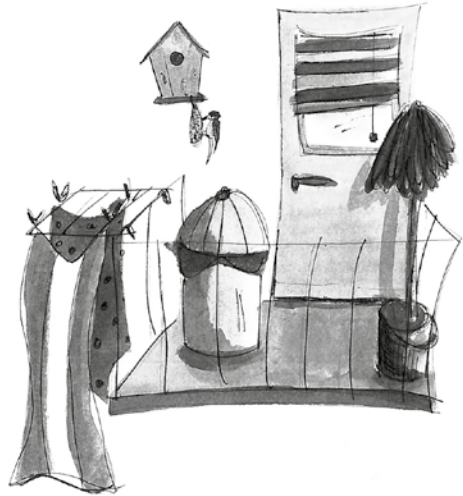
INHOUD

Rotdag.....	7
Botsing.....	11
Vlekken	16
Niet te geloven!.....	20
Fantasie.....	26
Ontdekking.....	32
Tien pijnlijke minuten.....	37
Goed plan!.....	42
Nieuw begin	47
Los-vast.....	51
SOMS.....	56
Chaos.....	61
Getekend	66
Vuurvogel	71
Verkocht	76
Kwartet	81
Tekeningen	86
Big smile.....	90

Rotdag

‘Hé, aso! Kijk waar je fietst in plaats van op je telefoon!’

Sam knijpt keihard in zijn remmen. Een vrouw springt opzij en kijkt hem woedend aan.

‘Het is verboden om je telefoon te gebruiken op de fiets’, snauwt ze.

Sam weet dat ze gelijk heeft. Maar hij heeft zijn telefoon nodig om de weg te vinden.

Hij woont pas een week in het nieuwe flatje van zijn vader.

‘90 euro boete als je gepakt wordt!’, roept de vrouw nog. Sam sprint weg.

Dit kan er ook nog wel bij. Wat een rottag. Vandaag heeft hij twee onvoldoendes teruggekregen. Een 4 voor geschiedenis. En een vette 1 voor Nederlands. Volgens de docent had hij gespiekt bij Dennis. Onzin, hij had juist supergoed geleerd. Dennis spiekte bij hém.

Moet hij hier naar links of rechts? Sam stapt af om op zijn telefoon te kijken. Het scherm springt op zwart. Ook dat nog! Rotbatterij. Dat ding loopt steeds in een paar uur leeg. Sam baalt toch al omdat hij zo ver moet fietsen. Tot vorige week was hij binnen vijf minuten op school. En woonde hij met zijn zus Mona en hun ouders nog gewoon in één huis. Op goed geluk fietst Sam verder.

Mama woont nu met Mona in een flatje aan de ene kant van de stad. En hij met papa in een nóg kleinere flat aan de andere kant. Hij moet nu een half uur fietsen in plaats van vijf minuten.

Gelukkig, hij herkent het winkelcentrum. Daar, bij dat rijtje bloesembomen, moet hij de straat in. Hij ademt de frisse lentelucht in. Er dwarrelen roze blaadjes op zijn schouders.

Sam's ouders zijn gescheiden. Waarom snapt hij nog steeds niet. En ook niet waarom hij en Mona niet gewoon bij elkaar kunnen wonen. De ene week bij papa en de andere week bij mama. Dat zou toch veel beter zijn?

Hoe het nu gaat, is een idee van mama. Ze had gezegd dat het met z'n drieën in haar flat te krap is. Te krap? Daar kunnen ze toch een oplossing voor bedenken?

In de flat rent hij met grote stappen de drie trappen op. Papa is niet thuis. De hele dag brengt hij pakjes rond met zijn bus.

Tot 's avonds laat. Als hij thuiskomt, is hij altijd moe.

In de woonkamer steekt Sam zijn telefoon in de oplader. Hij laat zich op het bed vallen dat ze als bank gebruiken. De echte bank staat in het huis van mama.

Een half uur later appt hij zijn zus. Hij mist haar vrolijke liedjes onder de douche en haar grapjes. Zelfs haar ochtendhumeur mist hij.

< SAMIR >

Net thuis. Papa is er niet. Zie ik je morgen?

< MONA >

Hé, broertje! Nee, ik ga met mama de stad in.

Wat een ROTDAG!

Botsing

Sam rekt zich uit en checkt zijn telefoon.
10:30 al! Het zonlicht piept tussen de lakens
door die als gordijnen voor zijn raam
hangen. Vanaf zijn matras kijkt hij rond in
zijn nieuwe slaapkamer. Zeg maar:
slaapkamertje. Er is nog niks voor op de
vloer, en geen verf of behang.

In de hoek staat zijn groene bureautje.
Hij kreeg het toen hij naar groep 6 ging.

Nu zit hij een halfjaar
in de brugklas en
passen zijn benen er
niet meer onder.
Dat babygroen, zo
kinderachtig.

Uit het laatje pakt hij
zijn schetsblok.
September, staat er
onder een van zijn
laatste tekeningen.

Toen alles nog
goed was. Toen
alles nog goed
leek.

Met zijn vinger
volgt hij de lijnen in
het schetsblok. Een oerwoud met een grote
baviaan. Hij bladert verder. De tekeningen
na de baviaan zijn veel minder goed. Gekras,
donkere wolken, wilde lijnen.

De laatste tijd heeft hij weinig zin in tekenen. Alleen op school tekent hij, omdat het daar moet.

Ping!

< MAMA >

Hoi, Sammie! Lekker geslapen?

< SAMIR >

Noem me geen Sammie. Samir is de naam. Of Sam.

Hij smijt zijn telefoon op zijn matras en gaat voor het raam staan. Buiten ligt het groene grasveld er fris bij. Kinderen voetballen, een paar oude mannen kletsen op een bankje.

Ping! Sam kijkt niet wat mama terug appt. Sammie, zo heette hij op de basisschool. Toen hij mama nog lief vond. En zij hem. Want als ze hem nog steeds lief vond, zou hij nu samen met Mona bij haar wonen.